

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Šerhske njedželske kopyena.

Wudawa so kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščyčěni w Budyšchinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

5. njedžela po tsjoch kralach.

Tak wěrnje hač ja žiwý šym, praji tón Šnjes Šnjes; ja nimam špodobanje na šmjerczi bjesbóžneho, ale šo by šo bjesbóžny wobrocził wot šwojeho pucza a by žiwý byl. Wobroczcze šo, wobroczcze šo wot šwojich šlych pucžow; čžeho dla čžecze wumrjecž, wy š Israelskeho doma? (Čžech. 33, 11.)

Kónž bjesbóžneho je šmjercž. — Čžłowjekojo drje wšchitžy wumru, — prawi a njeprawi, pobožni a bjesbóžni. Šdnyž je jich čžak šchischoł, woni wotšal čžahnu. Duscha wustupi š brashneje hěty, čžěto khowa šo do roma — a wšcho, šchtož je bylo, ma šwój kónž. Šchto, ma šawěrnje wšchitko šwój kónž? Lazaruš wumrje a bohatty muž tež wumrje. Ale je š tym ta historija wobsamknyjena? Ně, nam šo dale powjeda: jedny bu nješeny do Abrahamo-weho kłina a druhý bu štorčženy do hele a čžwile. W čžaknej šmjerczi nima wšchitko šwój kónž. Wjele jich je, kiž bychu rady widželi, šo by w rowje šabyte a š rowom pschifryte bylo wšchitko jich šle wšchneje a žiwjenje. Ale čžłowjekam je postajene wumrjecž, a potom šudženje, w kotrymž tón Šnjes da kóždemu, šchtož je šašlužik — pobožnemu žiwjenje, šmjercž bjesbóžnemu.

„Bóh pak nima špodobanje na šmjerczi bjesbóžneho.“ Šemu je wutrobnje žel, hdyž dyrbi hrěšnika šašudžicž a šatamacž. Wótreho čžłowjeka měra je kopata še šlósčzu, ale Bóh še ščěrpliwosčzu na njeho hlada, woczakuj, njebudže-li šo čžłowjek tola hišchže wot šleho wotwobroczičž.

Šdny bychmy my čžłowjekojo šudžicž šmeli, dawno bychmy škemu š prawdu šaplacžili, ale wón, tón Šnjes, da šwojemu škónžzu šchadžecž nad šlymi a dobrými a dawna deschčžowacž nad prawými a njeprawými. Lěto wot lěta wón pschifhadža a pyta plody na figowym šchtomje. Šak wjele lět je wón tež š tebi pschifhadžal a plody pytal, — a šchto je namatal? — „Šorubaj jón; šchto wón šemju šadžěwa?“ by tež wo tebi prajicž dyrbjal, a tola šašo jene lěto a hišchže jene lěto čžze wón šchtom štejo wostajicž, pschezo š nowa woczakuj, hačž po čžaku plody njepšchinješe.

„Bóh nima špodobanje na šmjerczi bjesbóžneho.“ Šaj šamo, hdyž šu šo hižo jeho šudženja šapoczale, čžze wón tež w pošlednej hodžinje šwojemu hñewej wobaracž, — je-li šo šo šly wobroczi wot šwojeho šleho pucza.

Šajte bě to trašchne šudništwó, jako bě Bóh tón Šnjes Šraelski lud do ruki njepšchecželow podal, tak šo bu š njepšchecželškej pschemozu wótzny kraj šapuščženy, wšcho wobydłěštwó wutupjene, šwjate měšto powróčžene a šwjaty templ š wohnjom špaleny — a niž š tutej šrudobu hišchže doščž — ně, šo buchu šbytki luda, kiž běchu šo psched wohnjom a psched mjecžom wukhowale, daloko do zušby wotwjedžene. Šraelski lud widžesche šwój kónž psched woczomaj. „My šhinjemy, tak možemy dha žiwi byčž,“ šajte bě štyščne žalosčženje nješbožowneho luda. Šana pomoz njebě po čžłowškej myšli. — Šraelski lud bě na wěčžne šhubjeny, wot Bóha šašudženy, šastorčženy a šanicženy. Alle hlaj, Bóh tón Šnjes da šwojemu ludej prajicž: Čžeho dla čžecze wumrjecž, wy š Israelskeho doma? — Ša

nimam spodobanje na smjerczi bjesbóžneho, ale so by so bjesbóžny wobroczył wot swojeho pucza a by živy byl. — „Wobrocźće so, wobrocźće so wot swojich stych puczow.“ — Bože sudnistwo dyrbi pschestać, je-li so lud pokutu czyni. A přenju kroczel do pokuty bě lud s tym czynil, so swoje hrěchi a sawinowanje pónawasche a so jich wusnawasche. Tutemu ludu dyrbjesche so wot Boha pomoz a wukhowanje dostać.}

Tajke sbože tež tebi pschejemy, ty ludo našeho wótzného kraja. Albo njetrjebasch ty žaneho bóžsteho smilenja? — O ty masch cześć, ty masch wschě czašne wězy a wschě śwětné kubla. Ale njewidźišch: čím bóle twoja krašnosć wonka pschibjera, čím bóle twoja pobožnosć nutška wotebjera? Ty wotkudźišch. Kschesczianiske žiwjenje so s wutrobom jeshubjuje, kschesczianiska wucžba wschudže swoje prawo shubjuje — a mozy cžemnosće pschindu ke knjeistwu. Splah nastawa, kotryž so njeda wjazy swaricž wot Božeho Ducha, kotremuž so lubi bjesbóžne waschnje a wscha njeprawda. To dyrbi teho Knjesa w njebjesach roshněwacž. Gladajmy so tehodla czaša, na kotrymž chze Bóh sjewicž swói sud. Snamjenja, so so tajki czaš bliži, so widžecž sa teho, kotryž je widžicž chze. Duž chzemy pokutu czynicž, hdyž Boži hněw cžujemy. Mny wěmy, so hischće pokutu namakamy. Bóh drje nima žaneho spodobanja na smjerczi bjesbóžneho, ale hdyž je jeho scžerpnosć podarmo byla, dha wón potom sudži, saniczi a satorczi. — Čžeho dla chzecze wumrjecž, wy s kschesczianiskeho luda? Čžeho dla cžericze bjes rosoma do njesboža? O cžincze pokutu! Wobrocźće so — ale doniž je hischće czaš — doniž hischće pokutu namakacze, hdyž so Bóh hischće nad hrěchnikom smilicž móže a chze.

Samjen.

Bože spodobanje.

(Esef. 1, 3—6.)

Glóš (W. miš. harf., č. 60): Mjej' rjana Boža njewjesta?

abo (524): Sa so na šabat hotuju —.

Bóh, Wócžez Knjesa našeho,
Budž khwaleny, so dostało
Eso spodobanje jeho je
Nam wumoženy se smjercze;
Naš wuswoliwshi je šej wustajil
Naš k džěcžatstwu a s dohom wušwjeczil!

Naš požohnowal s miłosće
Se psches Khrystuša bohacze,
Hdyž psches njeho je wuswolil
Naš přjedy, hacž šwět sałožil,
So bychmy jako šwjeczi w lubosczi
Mny bjes poroka psched nim khodžili.

A wustajil je přjedy naš
Esej k džěcžatstwu, hacž nasta czaš.
Psches Khrysta, Esyna swojeho,
Naš spodobasche jemu so,
So krašna khwalila so hnada by,
Psches kotruž jemu spodobni nětk šmy.

Esyn lubowany Wótzowy,
S nim wot wěcžnosće džekawy
Na wumožanju shubjenych,

Naš Wótzej scžini spodobnych,
Hdyž pschindže do šwěta a do cžěla
A nam, so je wukupil naš s poklecza.

Glej, spodobanje Bože je,
So krašnosć nam dacž wěcžnu chze,
A spodobanje Bože my
Psches Khrysta wumoženi šmy! —
Duž khwaleny budž Bóh psches Khrystuša,
So nad nami w nim spodobanje ma! —

U.

Prawe přédowanje.

W jenej mišioniskej shromadžisnje, w New-Yorku wotmėtej, ras indianacski hlownik Tschoop wustupi a šlédowazu rěcž džeržesche: „Bratsja, ja běch pohan a šym mjes pohanami wotrošil. Sa derje wěm, kaš so s pohanami ma. Ras pschindže předať k nam, tón chzysche naš pohanow wucžicž a pocza nam dopořadowacž, so Bóh je. Duž džachmy: „Měnišch ty, so my to njewěmy? Dži šašo tam, s wotkal šy pschischol.“

Druhi pschindže a chzysche naš wucžicž. Wón džesche: „Wy njedyrbicze franycž, njedyrbicze kšacž, njedyrbicze žlofacž atd.“ Mny jemu wotmolwichmy: „Ty blasniwzo, myšlišch ty, so my to njewěmy? Wukú to šam a wucž to tych ludži, kotrymž ty pschishuschesch; pschetož šchtó franje, šchtó kže bóle, dhyžli twoji šamšni ludžo?“ Po někotrym czašu pschindže Khrystian Hendrich Rauch do mojeje hěty a šyže so ke mni. Wopschijecze jeho rěcže bėsche něhdže tole: „Sa k tebi du w mjenje Knjesa njebjesow a semje! Tón cži dawa wjedžicž, so chze cze rady sbóžneho scžinicž a s teho hubjenstwa wutorhnyč, w kotrymž nětko ležišch. Teho dla je so wón tež cžlowjel scžinil a je šwoju krej a šwoje žiwjenje tež sa tebe dať.“ Wón so na to w mojej hěcže na jenu desku lehny a wušny; pschetož wón bě špróžny wot swojeho pucžowanja.

Duž pomyšlich: Mj, kajti je to muž? Wón tu leži a tať cžishe spi. Sa mohł džě jeho nětkle hnydom šabicž a do lěša cžišnyč. Šchtó by so sa tym praschal? Ale wón džě so psched nicžim nještrachuje. Wón dyrbi drje teho wěšty byčž, so je Knjes njebjesow a semje jeho pscheczel a jeho šchituje. Teho šłowa tež wjazy wotbyčž njemóžach. Wone mi pschezo šašo do myšlow pschindžechu, a w nozy džijesche so mi wo krwi, kotruž je Khrystuša sa naš pschelať. Duž myšlach: to je něšcto druge! a toľmacžowach tym druhim Indianarjam wschitke šłowa, kotrež Khrystijan Hendrich hischće dale s nami rěcžesche. Tať je šbudjenje mjes nami psches Božu hnadu nastalo. Teho dla wam praju: „Bratsja! přėdujčze pohanam Khrystuša a jeho krej a jeho smjercž, jeli chzecze mjes nimi žohnowanje šbudžicž.“

F.

Ssyn twój.

(Epitta.)

Sa wosmu, šchtóž mi podawasch,
A puschcžu, šchtóž šej požadasch;
Hdyž wjedžesch mje, tam chzu tež cžahnyčž,
Šchtóž šakasjesch, s teho stanycž.
Čžin, kaš ty chzesch, wscho dam šej lubicž,
Chžyl jeno so ty so mnu šlubicž.

Čži šwoju wolu podwolam,
Esej jeno twoju wuswolam,
Sa prawidlo ma wostacž moje,
Sa nochzu khodžicž pucže šwoje,
Chzu spocžecž s twójim podpjeranjom,
Šicž, štonjecž s twójim žohnowanjom.

Bych blažn byl, hdyž nadžije
 Za nočnyl stajicž na tebe.
 Esym sto króč, hščče wjaz ſo jebał,
 Eso samjedł, pšcheradžil a ſjebał;
 Hdyž ſym po ſwojich pucžach ſhodžil,
 Ach, nihdy njeſym ſbože ſlodžil.

Ty pať ſy, Knježe, čžinił wjcho
 Na najlěpje, měj džak ſa to!
 Rak huſto njeproſchenny rucže
 Esy ſaſtupil mi hrěſchne pucže;
 Bych njeptytany tudy woſtał,
 Dha tebe nihdy njebych doſtał.

S. Bróſka.

Móž Božeho ſłowa.

(Potracžowanje.)

San pščińdže jako pšchelupž do wšchelafich domow a hladafche wšchudže, kať by pšči ſwojim čžafnym wikowanju duſchnje dobył a kupil. Tak pščińdže tež něhdy ſ jenemu rěčnikaj, pola kotrehož běchu ſabludžene womozy. Te dyrbjachu ſ Seſuſej. To pať ani woni, ani San njejedžichu, ſo dyrbja wot dženska žyle dobyte byčž a woſtačž pola ſwojeho paſtyrja Seſuſa.

ſ jenej ſabludženej womozy pať mějefche ſo tať:

Wěſty młodženz, ſym pobožneho duchowneho, bě na univerſicže abo na wyſſokej ſchuli, hdyž na duchowniſtwo ſtudowafche. Ale tam bě wón najbóle we piwnych thěžach a na ſkatanjach, ſkondži ſwoje wuſnjenje a njerodžeſche wo wučerjenje ani wo wučerjom. Eſwo-jej wuſchi ſatyka pšched nanowymi napominanjami a wotwobrocži ſo wot próſtwwow ſwojeje pobožneje maczerje. Wón njeńdžeſche ženje ke mſchi, ſdalowafche ſo pobožnych ludži a wobwawafche ſo duchownych, nanowych pšhecželow, kotrymž bě na wyſſokej ſchuli porucženy. We tšecžim lěče ſwojich uniwerſiſkich lětow woteńdže tam ſradžu a da ſo do wojakow. We Bólskej bě wójna. Tam bu jako leutenant jara franjenty. Jako bě po bitwje ſchěčž hodžinow na bitwiſchczu bjew ſcheje pomozhy poležal, bu potom ſ druhimi ranjenymi ſběhnjenty a do wſy donjeſenty, hdyž bóle morwy dylžli žiwj pola wjeſneho ſcholty do quartery pščińdže. Wojeſki laſeńk jeho tam lěkowafche. Seho rany jara pomalu žijachu, tola pať wſchitke, tež te najhlubſche, ſažichu. Wón pať njebe dale na žane wafchnje pola wojeſtwa ſ trjebanju, doſta invalidſke wopiſmo a móžeſche hičž.

Wón, tón ſabludženty młodženz, powjeda ſam wo tamnych ſchěčž boloiſtnych hodžinach na bitwiſchczu a praji: Njepšhecželſki mjecz chžyſche moju ſmjercž a ſrani mje žalofnje, ale njewidomna Boža ruka, kiž jón wjedžeſche, chžyſche moje žiwjenje; a niž jenož to čželne, ale tež moje duchowne, kotrež pať tehdom njeſnajach. Tam ſym ſa te ſchěčž hodžinow ſ njeurjeknjenju wulke bolofče pšhecžepil, ležo we ſymje a deſchczu na mokrej ſemi be wſcheje pomozhy; ale rady budžich džefacž króč wjetſche bolofče pšhecžepil, hdy bych pšches to wotbyčž mohł helſtu čžwilu, kotraž ſwědomnje tyſheſche. Žyła hela ſtejeſche wotewrjena pšched mojimaj woczomaj a moje ſwědomnje mje bjeſ pšheſtačža ſudžeſche: hlaj, tuto měſto, to je twój wotſud! — Moja tyſchnoſčž a mój ſtrach bě tať wulki, ſo ſwój mjecz doſažech a chžyč ſo ſameho ſakłóčž; ale ja běch tať ſlaby, ſo jón njemóžach ſ nójnjow wučahnyčž. Na poſledku běch tať wutly, ſo njemóžach ani plakačž ani žalofčičž ani proſbyčž; jenicžke ſbychnječžto ſo hiſchče ſ mojeje wutrobhy wuwiny: O mój wumožniko! — Na to ſapadžech do womory a ležach, njejedžiwſchi ničžo wjaz wo ſwěče. We mojej womorje pať ſo mi ſdaſche, jako by pšchede mnu muž ſtejał, tón džeržeſche rjane knihi we ſwojej ruzhy a čžitaſche ſ nich ſroſemliwje: „Sa džěch nimo tebe a widžich čže we twojej kwi ležo, a džach ſ tebi: budž žiwj we twojej kwi!“

žiwj we twojej kwi; haj, ja džach ſ tebi: budž žiwj we twojej kwi!“

Sa njewěm, ſchto je ſo potom dale ſo mnu ſtało, ale to wěm, hdyž wotzucžich, dha mje ničžo wjaz njeboleſche, moje rany niž a moje ſwědomnje tež niž. Sa běch jara ſlaby. Sa běch ſ Bohom ſjednany. Moja duſcha ſo ſradowafche a we mni knježeſche měr, kať nihdy prjedy. Sa njejedžach, kať bě ſo ſo mnu pšcheměnilo, a njechach wěričž, ſo je Boža ſmilnoſčž nade mnu dobyła. Sa běch hańbicžiwj a nočnych ſpóſnacž Božu wulku hnadu, ani ju ſapſchijecž. Bóh pakmje roſſwětlil pšches ſwojeho Duha a ja ſlubich, nětko w nowym žiwjenju thodžicž ſwoje žiwe dnj. —

Tón młodženz džěſche potom domoj, ſahojenty na čžele a na duſchi, a pščińdže ſ ſwojim pšhecželam a bydleſche pola ſwojeho maczerneho bratra. Tón bě rěčnik, a bě jara nahladny a wumowlany muž pšched ſwětom; a bě tež bohaty. Pšchi nim tutón młodženz džělaſche a pšchihotowafche ſo ſ nětaſkej ſlužbje. Doſelž bě tón rěčnik jara mudry a jeho ſłowo we ſwěče wjele placžeſche, dha tež bě ſa teho młodženza nadžija, ſo něſchto hódne pola njeho nawuſnje, a na to dobru ſlužbu doſtanje.

ſchtož pať tón młodženz na čžagnej ſtronje pola teho rěčnika dobywafche, to ſchodowafche pola njeho na duchownej. Tón rěčnik bě ſwětne džěčžo: bjeſ Boha žiwj byčž, bě jemu ſnadna wěž; a Seſuſ bě jemu njeſnaty muž. Žadny džiw teho dla: tón młodženz namaka ſaſo ſwět a prjedy hačž ſo lěto miny, bě wón podobny ſwojemu wujej.

Tón dobry paſtyr pať woſtaji te džewjecž a džewjecždžefacž womozow w puſczinje a dže ſa tej ſhubjenej, hačž ju namaka. Tak tež tudy. Bě naſymu, a tón młodženz ſchčžipafche w ſahrodže jabuka, wuſuny ſo a padže. Sena jeno ſtarych ſahojentych ranow ſo pšchi tym puſny a krawjeſche njemóžnje. Wěkať bu ſawołany, mějefche pať wulku próžu, hačž krej ſaſtaji, wijeſche ſ hłowu a wěſchčžeſche ſmjercž.

ſaſo ſtejachu pšched młodženzom helſke wrota wotewrjene; jeho ſwědomnje jeho ſudžeſche a ſatamaſche. Wón žalofčeſche a plakaſche w nozy a wodnjo. Al w taťkej nuſy pščińdže naſch pšchelupž San Hauſer do teho doma. Tón jeho widžeſche w jeho žalofčiči ležo a džěſche ſ njemu: Potriebacže duchowneho troſchta?

Młodženz: Haj, jara wjele!

San wučahny na to rjane knižki, woczini je a čžitaſche ſ nich ſroſemliwje: „Sa džěch nimo tebe a widžach čže we twojej kwi ležo, a džach ſ tebi: budž žiwj we twojej kwi; haj ja džach ſ tebi: budž žiwj we twojej kwi! — (Čžech. 16, 6.)

Tón młodženz plakaſche tať, ſo ſylly ſ rycžkami běžachu; pšchetož pšched nim ſtejeſche tón muž ſ rjanyhmi knižkami, kotrehož běſche na pólskim bitwiſchczu w ſwojej womorje widžal, a čžitaſche ſroſemliwje tón rjany ſchpruch. Al wón powjedafche jemu, ſchto bě ſo ſ nim pšched nimale dwěmaj lětomaj ſtało.

Al San poſlučafche a džěſche na to ſ hutej wutrobu: „Haj, tať čžini Bóh na kóždym čžłowjetu dwójzy abo trójzy, ſo by jeho wutrobu hnul a ju wumohl wot ſtaženja.

To běchu ſkote ſłowa ſa teho młodženza. Wón ſapſchija ſ žylej mozu Seſuſa a džeržeſche jeho. Seho rany ſažichu; wón ſtany. Al njerodžowafche ſo ſ čželom a ſ kwi, ale wopuſchčži ſwojeho wuja, pytaſche ſebi druhdže khlěb a namaka jón tež. Semu bě wjele hrěchow ſpuſchčžentych, teho dla wón tež nětko Seſuſa jara lubowafche.

San džěſche ſpokojny ſ teho domu, ſpokojniſchi, hačž hdy by ſa džefacž toleť tworow we nim roſpšchedał; pšchetož wón widžeſche, ſo je duſcha dobyta ſa Bože kraleſtwo.

(Pšchichodnje ſkoneženje.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Budyški knjes wokrješny hejtman je Schlieben, kotryž je šo sa kultusministra wot krala powolał, do šwojeho wažneho sa-
stojnišwa jako minister 1. haprleje fastupi. Wón je wošebje derje
fnaty w naležnosćach našcheje Łužizy, dokelž běšche přjedy s hamt-
skim hejtmanom w Žitawje a nětko je tež jako knjes wokrješny
hejtman zyrkwinske naležnosće našcheje Łužizy a najchich šerbskich
wošadow pod šobu měł.

— Danski kral Krystian je pónđzelu popołdnju nahle wumrjel.
Wón běšche hiščeže dopołdnja, kaž hewal, wjele ludži w audijenzy
přichył a šo dwórlinje s nimi rostěčowal. Přichy šwaczinje šo
na dobo spróznny čujušče a lehný šo do loža. Lěkar šebi myšlesche,
šo je jemu jenož nashwilnje hubjenje. Ale popołdnju w tšoch na
dobo šapocza čezžo dychacž a hdyž k jeho ložu stupichu, hižom
mrějesche. Wón po tšoch čyšče a směrom wušny. Wón běšche
nimale 88 lět stary, najstaršchi knježazny šeršhta a mjenowasche šo
„přichodny nan Europy“, dokelž mějesche wjazny džowkow, kiž šu
s Europiskimi šeršhtami woženjeni, kaž je n. přch. jendželsta kralowa
jeho džowka. Na trón stupi jeho šyn Wjedrich VIII.

Byrkwinske powjescze s pruskich Šserbow.

Š Łasowškeje wošady. Wo morwynch lěta 1905. (Škónčjenje.)
Wot tajkich, kiž spróznui běchu wot dolheho pucžowanja a džělanja
abo wobcžezeni wot čezžeho nješenja a čerčpenja, šu tuczi, kotrychž
je mnohi čyitar tuteho šopješka derje šnal a w dobrym pomjatkú ma,
wuschli: W Ššochžonach: Jan Pauluš, 67 l. stary, a Šandrij Šanšo, 75 l.
W Šholmzu: Adolf Šanta, wušče 50 l. šwěrnny knjezi šahrodnił, 67 l.; Jan
Zušča, 70 l.; Jan Pauli, 79 l.; Bohuwěr Wlaža, 56 l.; Bohuwěr Šenł,
štoro 75 l. W Wjedrichczach: Šandrij Wóškil, 70 l. W Mortkowje:
Jurij Wufasch - Kopjen, 77 l. W Radžy: Jan Wakař, 80 l. a Jan Šahn-
rič, 74 l. — Šony. W Łaju: Lejna Mechelowa, rodž. Nowatez, 73 l.;
Šanža Nowalowa, rodž. Wufasch, 79 l.; Marja Šobžina, rodž. Šušterez,
76 l. W Šholmzu: Šana Šellinkowa, rodž. Mehorez, 84 l.; Šanža Šulan-
žina, rodž. Panasch, 83 l.; Marja Wlažowa, rodž. Mehorez, 50 l.; Šana
Selžowa, rodž. Matušch, šwudowjena Šantšikowa, 80 l.; Šewa Pawlitowa,
rodž. Šyčtarjez, 87 l. W Radžy: Marja Šorina, rodž. Mikolez, 64 l.
W Mortkowje: Šana Měrsch, 63 l. a w Šipinach: Šhrystla Rothowa,
rodž. Šahnez, 65 l. —

Wóh luby Knjes wě, kaš wjele wot tych wšchěch šu wěru
džerželi a šwěrnosć w šastojništwje hacž do šónza; tež kaš wjele
šu lubosć a džakownosć jako šłódku mšdu na wumjeńku w měrje
wužiwali a kaš wjele na pošledk w šrudobje dyrbjachu se šbytknymi
kruščkami špokojom byčž a žane druhe wješele njemějachu, hacž
nadžiju, šo budža tola štoro rumowacž, přchewinycž, čeznycž a
k měrej dóńcž — Woni šu wuschli. A jich štukki šu ša nimi šchli
jako šwědkojo k šwědcženju ša nich abo přchecžiwu nim a — ša
naš abo přchecžiwu nam. — Šónz, luby čłowče, wopomni,

Wopomni šónz pošledni! — —r.

Š Delnjeje Wujesdžanškeje wošady. W starym přchod
krótkim přchod Božu miłosć dokonjanym lěče běchu w našchej
wošadze šo 38 džěczi narodžile, mjes nim 2 morwonarodženej.
Njemandželskich běchu jich, Bohu budž škoržene, 8, mjes tym šo je
jich bylo w l. 1903 mjes 24 narodženymi 1 a 1904 mjes 21 2.
To je ta stara šlóržba a nusa, šo našcha mladosć horje do Šafskeje
čehnje wyššokje mšdy dla, s wotkal paš šo s wjetšcha, lońšche lěto 5,
s hańbu domoj wróčža.

Přchipowjedalo je šo tu 12 porow, wot kotrychž šu w našchim
Božim domje 7 porow Bože požohnowanje k šwojemu mandžel-
štemu šwjastkej dostali.

Přchi Božim bližže šu s trošchtom Božeje hnady šo wo-
šchewicž dali 940 šerbskich wošadnych.

Šandžel šmjercze je w šandženym lěče hušczišcho tu pobyl
dnyli druhe lěta a je s tuteje čažnosće do Božeho raja přchewodžil

džěcžatka, mlodych, starych a šchědžiwych, tajkich, kotrymž bě džělenie
wot lubych čezžo, ale tež tajkich, kotřiž šu dawno šebi horzo po-
žadali přecž čahnyčž a přchi Šhrystušu byčž, šchtož by tež ša nich
wjele lěpje bylo. Wošebje šluščachu k tymšamym:

We Wujesdže: Augusta Rohartowa mjenowana Šušterowa,
wud., 76 lět stara, jeje wěru a šcerpnosć je Wóh přchod 6 lět
s přhiběrazej hubjenosću čezžo pruhował, wona paš je tež s placžom
šwěrnosć hacž do šmjercze džeržala. Šurij Wjeńk, 70 lět stary,
we wójnach pobytšchi bu s wojerškej čezžu šhowany. Marja
Bryčžowa, wudowa, 71 lět stara, kotrejž bě šo tež tu w dolhej
hubjenosći wostudžilo. Wylem Pawlik, hašle 45 lět stary, ale
špróznny šchiznosch.

W Tranjach: Wudowa Šana Austowa, 75 lět. Marja Še-
trowa, wud., 65 lět stara, lěta dolho na woczomaj čerčpjaža, běšche
jejna dušcha žiwa w Božim šlowje, hacž runje s čezžotu, Bože
šlowo, Miš. poš., to bě jej potřebnosć a šłódkosć. Doczakacž
njemóžesche, šo by šo jej dopjelnił, šchtož je taš husto špěwala:
„ja budu jeho wohladacž s woczomaj“.

W Rudej: Ernst Šórbank, hašle 40 lět stary, tež přchod dolhu
přhiberazu hubjenosć na wěčnosć přchotowany, šawostajiwšchi
3 šyrotu a wudowu. A tež ta, hašle 43 lět stara, bu wbohim
šyrotam po 4 měšazach wšata. W kliny w Šhorjelžu pytasche
hojenje, nadžija bě tu, šo budže šo štrowa domoj wróčicž. Wšcho
wješele šo do šrudobje přchewobroczi, dom šo wróčzi, ale w kašchžu.

W Manjomje: M. Šócžynowa, wud., přchod 70 lět stara, a
tež přchod 70 lět stara wudowa Šana Šyčžowa. Wona bě njedželu
přchi Božim bližže, pónđzelu na to ššori a po někotrych hodžinach
přchibližowachu šo jej šłódku šmjertneje nozy.

Nahle wot Božeje rucžki šajaty bu Jan Měmž a Roja Šhuber-
towa we W., 74 lět stara.

Šo čłowškej myšli přche šaše a k wulkej šrudobje šawostaje-
nych šemrje we W.: Šana Šimonez, hašle 2 l., Šana Dürlichowa,
šwěrna macž a mandželšta, 47 lět, šowarški mišchtr Šanasch, 33 l.
a Šustla Bońkež, 8 lět. Tych šažny wušhóš je wšchitkim wošad-
nym byl móžne předomanje wo šlowje:

W šrijedža w našchim žiwjenju

Ššmjercž tu na naš šata.

A přenjej špowjedži šu šo přchijeli 16, wot kotrychž běchu
12 šerbskich.

Š šwalbu mžje šo na to špomnicž, šo w našchej wošadze
to wušchne njeje, šo bychu šerbszy staršchi šwoje džěczi na němške
paczerje šłali, dokelž chzedža šo s tym hordžicž, mēnjo, šo šu
němške paczerje wošebnišche, abo s wopacžneje lubosće k džěcžom
chzedža próžu a wobcžeznosć s wušchijem šalutowacž, šchpruči,
šatechismuš, šhěrlušche šu hižom w šchuli nawušk. Ššo wě, šo
maju šerbske džěczi na šerbskich paczerjach s wušchijem čezšcho
a wošebje tam, hdyž maja němšeho wučerja, pod kotrymž je
šerbske čyitanje nješnata wěž wostala. Š tym dyrbja hašle na
šerbskich paczerjach šapocžecž. Ale hdyž je lubosć k temu, dha
dolho njetraje, šo šo tež k temu wušchijnosć namaka a wušchjenje
wšcheho šo tež jim po šhwili rjenje radži. A je přenje lěto přchē-
trate, druhe lěto je wšcho wušchjenje wjele lóžšche a wěž jich wu-
troby. Šaž němškim džěcžom němške paczerje, taš dyrbja šerbskim
džěcžom šerbske paczerje k temu šlužicž, šo bychu šo přchod nje
přchotowacž dale k lubosći šerbskich šemšchow a k wješšekemu a
žohnowanemu pošlučanju a k wušchijem předomanja. Přchetož
jenož přchod macžerņu rěčž běži woda žiwjenja špěšchne a móžnje
do wutroby.

Teho dla njech staršchi a džěczi šwoju šerbsku rěčž jako šwój
najdžóžšchi pošlad wyššoko džerža, dha tež tu dale Šserbjo Šserbjo
wostanu. To daj Wóh.